

TATA/BOJS A SOČR LIVE ▶

Supraphonline

Tata Bojs a symfonický orchestr vytvořili dokonalou symbiózu

iReport

Tata Bojs byli připraveni a tuto metu zdolali!

Musicserver

Rockový koncert s orchestrem není žádný nový vynález,
ale Tata Bojs tenhle koncept dotáhli k dokonalosti

iDnes

► Když Ioni oznámili Tata Bojs společný koncert se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu pod taktovkou Tomáše Braunera v rámci projektu Nové horizonty, ani jeden ze souborů dost možná nevěděl, do čeho vlastně jde. V obou táborech panovaly během měsíců příprav obavy a nervozita, ale také velká očekávání a zvědavost. Samotný koncert, který proběhl 23. 11. 2016 ve vyprodaném Foru Karlín, však všechny pochyby bezesbýtku rozebral a stala se z něj událost, která ve všech zúčastněných rezonuje dodnes. Znovu připomenout si ji budeme moci 26. května, kdy záznam koncertu vyjde na CD, LP i digitálně pod názvem TATA BOJS & SOČR Live.

Když Ioni oznámili Tata Bojs společný koncert se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu pod taktovkou Tomáše Braunera v rámci projektu Nové horizonty, ani jeden ze souborů dost možná nevěděl, do čeho vlastně jde. V obou táborech panovaly během měsíců příprav obavy a nervozita, ale také velká očekávání a zvědavost. Samotný koncert, který proběhl 23. 11. 2016 ve vyprodaném Foru Karlín, však všechny pochyby bezesbýtku rozebral a stala se z něj událost, která ve všech zúčastněných rezonuje dodnes. Znovu připomenout si ji budeme moci 26. května, kdy záznam koncertu vyjde na CD, LP i digitálně pod názvem TATA BOJS & SOČR Live.

„I když jsme měli z celého projektu zpočátku trochu obavy, nakonec to skončilo všeobecným nadšením. Ukázala se totiž jedna věc – naše písničky jsou ve své podstatě docela symfonické. Klíčovou roli sehrálo

pochopení a nácítění Marka Doubravy, který se postaral o aranž. Snažili jsme se o to, aby to byla zábava pro nás, pro posluchače a snad i pro symfoniky samotné. Chtěli jsme, aby nahrávka zněla vrstevnatě a aby výrazné elektro zvuky známé z desek nahradily vtipně živé nástroje orchestru. Ke každé písni jsme přistupovali soliterně a s určitým konceptem výsledku. Pro mě osobně bylo i zajímavé soustředit se ve většině skladeb jen na zpěv. Ta druhá půlka mozku, která se vždycky zabývá bubnováním, měla tentokrát celkem pohodičku...“ ohlíží se za celým projektem Milan Cais.

Dirigent SOČRu Tomáš Brauner pak dodává: „Tata Bojs mají svůj originální styl a mě zajímalo propojení jejich hudby se symfonickým orchestrem. Najednou ta muzika dostala úplně jiný rozměr. Celé jsem si to opravdu užil a věřím, že i kluci. Navíc díky tomuto projektu získali nové přátele

a objevil pro mě kapelu, kterou jsem dosud moc neznal, ale nyní jsem rozhodně jejím fanouškem!“

Patnáct písní (vinyl obsahuje s ohledem na kapacitu nosiče pouze deset písní, pozn. red.), mezi nimiž nechybí osvědčené hity jako Treadorská otázka, Pěšáci nebo Attention Aux Hommes!, ale ani skladby ze zatím poslední řadovky Tatáčů A/B včetně Mardošova koncertního „pěveckého“ debutu v podobě písně Kamarádky, nabízí posluchačům unikátní hudební laskominu.

Známe písně tak dostaly zcela nové chutě okořeněné skvělým zvukem Dušana Neuwertha i zajímavými přesahy a zábavnými aranžérskými vtipky z dílny skladatele a bývalého člena Tata Bojs Marka Doubravy.

„První výběr písní udělal Milan, poté jsme to společně redukovali a já pak sám přidal Kamarádky, když jsem měl jasnou vizi skladby pro Mardošu a symfonický or-

chestr, kde orchestr okamžitě komentuje Mardošova slova“, vrací se k začátkům celého projektu Doubrava a dodává: „Přestože šlo o propojení dvou naprosto odlišných světů – hlasitostí, výrazem, stylem zkoušení, stylem vystupování atd., byla spolupráce se SOČRem i dirigentem Tomášem Braunerem dobrá. O tom, že se povedlo oba světy propojit, svědčí fantastická atmosféra ve Foru Karlín při koncertě. Jsem rád, že symfonický orchestr s rockovou kapelou může znít i vtipně, když většinou zní spíše pateticky.“

Iniciátory tohoto projektu byli Petr Král z Radiožurnálu, který stojí za dřívějším úspěšným projektem Karel Kryl 70 a Jakub Čížek, ředitel Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Album vydává Supraphon v koprodukcí s Radioservisem a ve spolupráci s Českým rozhlasem. Slavnostní křest proběhne ve středu 31. května od 17:00 ve Studiu S Českého rozhlasu.

Foto © Martin Straka

DIVOKEJ BILL

SPOUŠTÍ VLNU TSUNAMI!

Album s názvem Tsunami vyšlo digitálně a na CD v pátek 5. května, následně pak - vůbec poprvé v historii kapely - také na LP! Leccos z novinky zazní i na nadcházejícím turné. To startuje 25. května v Plzni, čítá celkem 23 zastávek napříč republikou a kapela ho zakončí 2. září v domovských Úvalech.

„Písničky jsme jako vždy sbírali delší dobu, některé vznikly v mezidobí od poslední desky zbrusu nově, jiné byly rozpracované již řadu let a čekaly na ztvárnění. Taký jsme dorazili nějaké nápady, co se nevešly na předešlou desku. Pomalé i rychlé, vážné i veselé, je to tak půl na půl,“ komentuje vznik a charakter novinky frontman Divokýho Billa Vašek Bláha.

K tvůrčímu procesu pak dodává: „Tvůrčíme tak, že se přinese nápad a ve zkušebně se přemílá a přemýšlí, jak ho zpracovat. Kvůli rozmanitosti jsme pár pecek taky dotvořili až ve studiu. Snažili jsme se, jak experimentovat, tak zachytit náš klasický syrový zvuk. Do celkového zvuku, aranží a vlastně všeho také velkou měrou zasáhl náš producent Pavel Karlík ze studia Sono,

se kterým děláme už třetí studiovou desku.“

Tucet nových písní natáčeli Billové během prvních měsíců letošního roku a autor-sky se na nich nejvíce podíleli Vašek Bláha a Roman Procházka. Celkové aranže jsou pak jako vždy společným dílem celé kapely a - jak zmiňuje - Vašek Bláha výše, velkou měrou přispěl také producent Pavel Karlík. Kromě obvyklého nástrojového složení se navíc můžeme těšit v některých písních i na foukací harmoniku v podání banjisty Jacka, Jurdův kontrabas nebo na smyčcové pásá-že, které má na svědomí Apollon Quartet a zaslechnete i syntetické zvuky.

„Tematicky je deska taková, Billovská klasika“, tedy všeho chuť, texty jsou o svobodě, kamarádství, lásce, hodně radosti, trochu splínu, ale také o mejdanech a ži-

votě s kapelou, Nechybí ani naše oblíbené námořnické téma. Právě námořnická píseň, jmenuje se Naděje, v sobě skrývá i hodně zajímavý příběh, když si každou sloku napsal na míru jeden z nás, a taky si ji na desce zazpíval,“ dodává Bláha.

„Další zajímavostí je určitě píseň Země draků. Vznikla na popud našeho kamaráda grafika a spisovatele Jana Bodrova, který nás poprosil o písničku ke své krásné fantasy knize. Vycházet bude letos a je rozhodně na co se těšit,“ doplňuje Roman Procházka.

Jak už se stalo u Divokýho Billa dobrým zvykem, mohou se fanoušci těšit i na zajímavý booklet skrývající nejednu vychytávku. „Máme připravenou takovou hru pro fanoušky, kteří si koupí jak klasické CD, tak

i naše vůbec první LP, které se chystáme vydat ke startu turné. Myslíme, že na to přijdou sami, ale samozřejmě vše kolem této hry budeme postupně odtajňovat, jakmile bude deska venku prostřednictvím našich webových stránek a nebo Facebooku,“ naznačuje Procházka.

K samotnému vydání alba na LP pak říká producent Pavel Karlík: „Vinyl prožívá recesi, dříve taková šance nebyla. Navíc velká deska zní trochu jinak než CD nebo mp3 a má i své výtvarné stránky. Mp3 nemůžete držet v ruce, nemá obal s fotografiemi, nemá žádnou vůni atd. Vinyl je důstojný umělecký předmět, ve kterém je navíc uložena hudba.“

SU 6375-2

Supraphonline

LUBOŠ ANDRŠT & ENERGIT TIME'S ARROW

NOVÉ BLUESROCKOVÉ ALBUM S MIMOŘÁDNĚ ZAJÍMAVOU HISTORIÍ VZNIKU!

Kytarista Luboš Andršt se po několika desítkách let vrátil k repertoáru, který měl v roce 1973 tvořit obsah debutového alba jeho skupiny Energit. U příležitosti vydání tohoto mimořádného alba jsme mu položili několik otázek.

U alba *Time's Arrow* asi všichni budou v první řadě zmiňovat dobu, která dělá vznik skladeb a jejich vydání. Není to už na zápis do knihy rekordů?

To by docela dobře, alespoň u nás, mohlo být. A pro mě je to rozhodně rekord už jen v tom, že jde o jediné opravdu rockové album, které jsem nahrál. Pak už jsem se věnoval bluesové nebo fusion hudbě, s Michalem Prokopem jde o jakousi kombinaci všeho, ale k čistokrevnému rocku už jsem se pak nikdy nevrátil.

Souviselo to i s tehdejšími nástupem jazzrocku?

Jistě. Rock to u nás tehdy neměl lehké a mnozí hudebně vzdělanější muzikanti v té době utíkali do doprovodných skupin popových zpěváků. Mě ale vždy nejvíc zajímala instrumentální stránka věci, takže pro mě šlo o přirozený vývoj.

Zdůvodnil vám tehdy někdo, proč album nemůže vyjít?

(se smíchem) Oni nemuseli nic zdůvodňovat. Musela se podat žádost, a redakční rada buď zařadila, nebo nezařadila titul do vydavatelského plánu na další rok. A i když ten titul schválili, tak pak často zabralo rok až dva, než ta deska vyšla. Někdy čas totiž trvalo přidělení nahrávacích frekvencí a někdy až rok to, než tu desku vůbec vyrobili. Nám navíc bylo naznačeno, že naše "prozápadní hudba" a demosnímky v angličtině vůbec nemají na schválení šanci.

Ale nějaké rozhodnutí na papíře nám na to pochopitelně nikdo nedal. Prostě jsme jen dozvěděli, že album pro tento rok "není

v plánu". Což se klidně za rok mohlo opakovat. Nám se pak naštěstí podařilo uspět s jazzovým albem, kde nebyly texty, které by bylo potřeba schvalovat.

V jaké podobě se ty původní skladby zachovaly?

Měli jsme jednak demosnímky, které si nechal pořídit Hynek Žalčík, který se v pozici producenta na volné noze album snažil dojednat, a pak jsem také měl kazetu z koncertu. Když později Indies vydali reedici dvou jazzrockových alb, zařadili na ni ty demosnímky jako bonus. Ale ta jejich kvalita samozřejmě odpovídá době.

Když se vás pak v průběhu let na ten materiál ptali fanoušci a kamarádi, co vás od pozdější realizace nejvíc odráželo?

No jo, pořád se na to někdo ptal. Já se obecně příliš neohlížím zpátky. A každá reinkarnace je velmi ošemetná - zpětně je obvykle dost těžké vzít a vrátit se do původní nálady a rozpoložení. Když se ale potom začali zmiňovat i spoluhráči, že by to rádi nahráli, začal jsem o tom uvažovat. A do toho přišel Standa Padrůněk, bratr původního baskytaristy, že by o to vydání moc stál, a že by na něj i přispěl. Všechno tak začalo dostávat jasnější obrysy.

V čem byl největší problém?

Měl jsem strach, abychom z toho neudělali nějaký paskvil. Sádrového trpaslíka. A také mi bylo jasné, že ty původní skladby bude potřeba něčím doplnit - přece jen jich nebylo tolik, něco bylo v té době jen v roz-

Foto © Lukáš Kaderáček

pracovaném stavu, a na koncertech jsme hráli i standardy, tradiční bluesové dvádnáctky a rokenroly. V repertoáru jsme měli i jednu skladbu od Rolling Stones - přece ji nebudeme znovu nahrávat?! I proto jsem napsal skladbu přímo pro Vládu Padrůňka. Později se vše ještě o rok odložilo, protože jsem měl problémy s uchem.

Z původních spoluhráčů už Vladimír Padrůněk a Ivan Khunt nebyli naživu. Zkoušel jste oslovit bubeníka Erna Šedivého?

My jsme spolu dokonce i chvíli hráli. Jenomže u něj byl nemalý problém se spolehlivostí. Zkoušky vypadaly dobře, ale před koncertem si pak dal "fajfku", a najednou bylo všechno jinak. Mám ho moc rád, myslím, že jsme pořád kamarádi. Všichni jsme na něj léta čekali a kdekdo s ním po jeho návratu z Ameriky chtěl hrát, ale už to nebyl ten "starej dobrej Ernouš". Stejně se nakonec rozhodl pro návrat do Ameriky.

Mezi současnými spoluhráči asi sotva někoho překvapí baskytarista "Guma" Kulháněk a bubeník Jiří Zelenka, ale jak jste se potkal s o dost mladším zpěvákem a hráčem na hammondy Janem Holečkem?

To bylo docela zajímavé. Toho totiž přivedl právě Ernouš.

Jednou mi zavolaal a říká: "Mám kluka, který hraje na hammondy jako Ivant Khunt. A zpívá taky jako Ivan. Nechtěl bys ho zkoušet?" Tak jsem si poslechl nahrávku, a zjistil, že to je přesně ono.

Kromě původních skladeb jsou na albu i dvě pozdější. Proč?

My jsme tehdy hráli poměrně krátce a těch skladeb jsme tudíž zase tolik neměli. Vzal jsem proto ty, které byly jasné a mohly se nahrát tak, jak byly. Ty další by se musely nejdříve upravit, předělat, některé

nebyly ani dokončené. Raději jsem tak na tu desku dal skladby, které souvisely s Vládou Padrůňkem, kterému je věnovaná. I když vznikly později.

Vladimír Padrůněk je dnes už tuземskou rockovou legendou. Jak na něj vzpomínáte?

Ano, dnes už je to doslova mýtická postava (smích). Splňuje všechny základní atributy: byl to skvělý muzikant, hrál rock, kouřil trávu, rozhodně nebyl abstinents, a umřel mladý. Ale taky to byl fajn kluk. Občas jsem si pak sám sobě vyčítal, že jsem toho možná mohl udělat víc pro to, aby tu byl déle. Ale ta doba byla taková, každý se s ní rval na vlastní pěst. Ani já jsem neměl vyhráno. Nejdřív jsme jako jedni z prvních dostali zakázku, pak mi snížili "kvalifikaci" Nedalo se sázet na nic. Pět let jsem například nemohl hrát na Severní Moravě, a vlastně ani nevěděl proč. Pověstný byl i Hradec Králové, tam ta "černá listina" nás, kteří jsme tam nemohli hrát, byla docela dlouhá. A to přesto, že to bylo mnohem později, už v osmdesátých letech, o kterých se dnes říká, že už to bylo volnější.

Jde s albem *Time's Arrow* jen o jednorázový návrat? Nebo se chystáte na něj i navázat a pokračovat s touto sestavou Energitu dál?

Především jsem si chtěl "vyčistit stůl", splatit ten dluh. Jsem rád, že se to podařilo. Ale zároveň začínáme hrát koncerty, album pokřtíme v Praze i v Brně, a uvidíme, jaký bude ohlas. Pokud to bude ještě někoho zajímat, a lidi to přijmou, tak není důvod nepokračovat. A samozřejmě by nás to pak asi přivedlo k tomu, přemýšlet o nových skladbách. Nyní ale máme "období vyčkávání". Pokud bude zájem o desku, a bude se prodávat, tak bychom rádi vydali i vinyl. A s dalším koncertováním je to podobné.

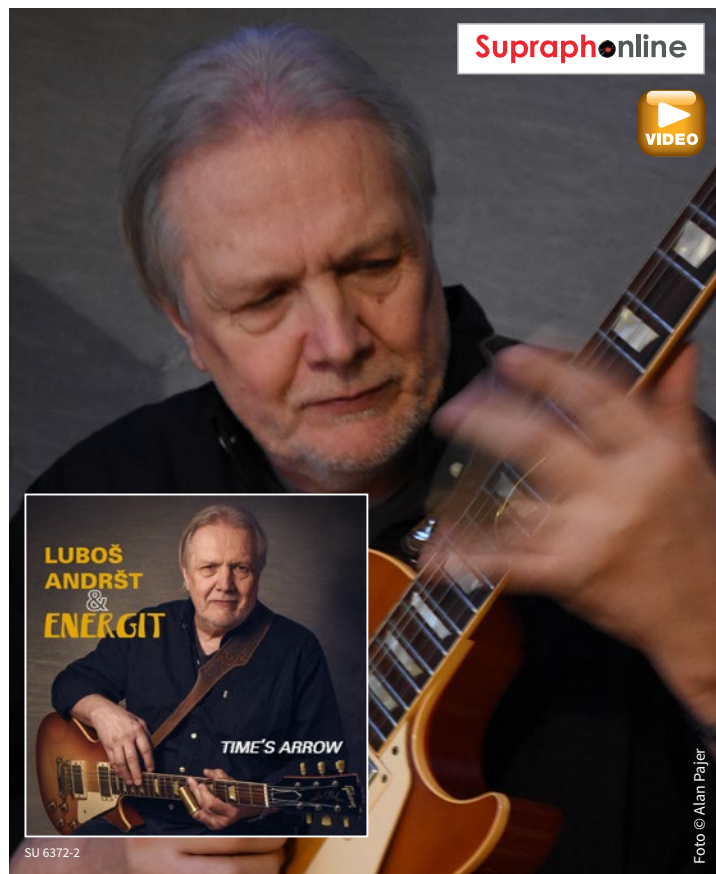

Foto © Alan Pajer

SHARKASS

KLIDNĚ PŮJDU DOBÝT SVĚT

Rapperka, zpěvačka, textařka a skladatelka SharkaSs se do povědomí hudebních fanoušků dostala coby semifinalistka soutěže Česko Slovensko má talent, které se zúčastnila v roce 2012. Od té doby ušla dlouhou cestu, natočila několik velmi úspěšných videoklipů, vydala u Supraphonu E.P. 2016 nebo nahrála společný singl se skupinou Lola. Nyní vydala své první album nazvané Protiklady.

Pro veřejnost jste známá už od roku 2012, kdy jste se objevila v soutěži Česko Slovensko má talent. Debutové album ale přišlo až letos. Jste taková perfekcionista?

To ani ne. Spíš jsem čekala na tu správnou chvíli, která právě přišla. Začala jsem totiž cítit, že začíná další etapa. Album tak uzavřelo období, které odstartovalo právě Česko Slovensko má talent. Mám za sebou dva roky opravdu intenzivní práce, kdy vznikaly úplně nové skladby, nic jsem totiž po šuplících schované neměla. Hodně věcí jsem si ale uvědomila až teď, takže kdybych začala s nahráváním dneska, album by bylo ještě lepší.

Stěžejní osobou pro vznik desky byla Blanka Maderová, která se podílela na produkci skladeb, textech a nazpívala s vámi i některé refrény. Byla vaše vize od začátku stejná?

Ano, ale samozřejmě jsem do nějakých projektů zasahovala víc já a do jiných zase ona. Takže jsme se spíš doplňovaly, než že by album bylo postavené jen na jedné z nás. Blanka mi třeba ukázala různé programy i to, jakým způsobem v nich pracovat, takže jsem se díky spolupráci s ní naučila skládat hudbu. No, a když jsem měla temnější období a nechtěla dělat pozitivní písničky, přemluvila mě k tomu, abych je složila, protože je fajn šířit světlo.

Takže inspiraci ke skládání textů berete z vlastního života. Je to tak, že se vám něco přihodí a hned napíšete písničku, nebo si děláte poznámky, ke kterým se časem vracíte?

Píšu texty, jak mi zrovna přijdou na jazyk. V hloubi duše ale vím, že se k nim vždycky pojí nějaký osobní příběh. Beru si také inspiraci i z jiných životů, poslouchám, co kdo říká, mám to zapsané v povědomí a časem se všechno vydere na povrch. Ale třeba skladba Musím se odrazit dál, která je na albu také, vznikla původně jako báseň a jmenovala se Tašky. Až později jsem ji přepsala do písničky, která byla ze začátku dost alternativní, ale právě Blanka mi řekla, abychom ji udělaly víc popovou a pro lidi.

Tíhnete tedy k alternativě?

Určitě. Myslím, že ve finále fakt nejsem žádná popová ikona, ale spíš blázen, který by chtěl na stagi vymýšlet nové věci a hlavně je dělat jinak. Často se nechám na podiu unést, ale vím, že přesně na to fanoušci skvěle reagují. Takže i když se na internetu občas objeví špatné názory, lidé, co přijdou na koncert, odchází spokojení. A to je známka toho, že svoji práci dělám dobře.

Často rapujete o vztazích. Třeba skladba Ikona je o klukovi, co vám čte SMSky. Existuje ve vašem životě někdo takový?

I když to tak působí, Ikona právě vůbec není o holce nebo klukovi. Chtěli jsme totiž původně napsat skladbu o psech a já si řekla,

že bych si ráda udělala ze vztahů srandu. Ve svém okolí si totiž všímám, že český národ je zvyklý mít psa a upnout se na něj, když jim nějaký vztah nevyjde. Tahle písnička měla původně vyjít i s videoklipem, který jí měl dát význam. Ale nevím, jestli nakonec vznikne, jelikož jsem už hodně změnila pohled na tvorbu.

Jako nejemotivnější kousek jste označila Tobě se nechce jít. O kom písnička je?

Napsala jsem ji o svém srdci, které bylo zavřené a já doufám, že se otevře.

Foto © Lukáš Kaderábek

Co se ve vašem životě dělo, když tahle skladba vznikala?

Asi jsem byla bezvůlná, jelikož jsem všechny emoce dusila uvnitř sebe, kolem měla zeď a prostě jen doufala, že se zbourá. Člověk na sobě totiž nemůže mít pořád brnění a bát se, že mu někdo ublíží, tak prostě nejde žít. Nejsem si ale úplně jistá, že se to už úplně povedlo.

Co se týče hostů na albu, tak všechna spojení působí efektivně a nenásilně. Jak probíhal jejich výběr?

Všechno vzniklo naprosto přirozeně, a tak se na desce objevili lidé z mého okolí, u nichž jsem rozhodně neřešila, jaké mají jméno nebo jak působí na veřejnost. Nechtěla jsem totiž jít tou cestou, že oslovím známé tváře a to mi pak přinese nové posluchače. Možná že trochu lituju, že hostů není víc, ale myslím, že je to nakonec tak správně.

Asi nejvýraznější z nich je pro mě anglická zpěvačka Lazy Hammock. Jak tahle spolupráce vznikla?

Vystupovaly jsme spolu v rámci jednoho festivalu a daly se dohromady právě přes Blanku Maderovou. Můžu říct, že jsem vážně strašně ráda, že mi v To The Wind zahostovala právě Lazy. A je pro mě někdy až překvapivé, jak skvěle na ni lidé na koncertech reagují.

Rapujete v ní o tom, že se nebudete trápit věcmi, co o vás kdo říká...

Trápit se tím rozhodně nebudu. Říkal o mně už spousta věcí a říkat se bude. Na druhou stranu, každý má právo vyjádřit svůj názor. Já rozhodně žádný z nich neodsuzuji a nakonec jsem možná i ráda.

Ale kdybych si je brala k tělu, hodně by mě zasáhly. A to nejde. Musím pořád nějakým stylem pokračovat dál.

Sledujete ostatní české rapperky?

Koukám se na ně jen informačně, jelikož mě baví hip hop studovat. Takže určitě sleduju, co se na scéně děje, udělám si na to svůj názor, ale že bych se jimi inspirovala, to rozhodně ne.

V rozhovorech jste se také vyjádřila, že nepatříte na hip-hopovou scénu. Proč?

Já si totiž myslím, že jestli bych někdy dělala hip hop takový, jaký je, tak by to určitě nebylo v České republice. U nás se hodně inspirováme Amerikou, ale málo tím, co by tomu česká kultura mohla dát. Podle mě pro tuhle zem není hip hop úplně ideální, protože lidé jsou tu navykli na jiné nástroje a hlavně jsme Slované, kteří mají svoje historické změny v hudbě a od Ameriky hodně odlišné. Takže jestli někdy budu dělat hip hop, tak rozhodně v zahraničí.

Takže byste se chtěla prosadit i v cizině?

Možná ano. Ono se to nezdá, ale já už v Česku dělám hudbu přes sedm let a první stránku, kde mě lidé poslouchali, jsem si založila v roce 2009, což je dlouhá doba. Chtěla bych se v životě také trochu posunout, protože nejsem typ člověka, který bude v „Česko-Slovensku“ dvacet let makat a když to řeknu hloupě, jednou třeba vyprodá sál v Kutné Hoře. Chci zkusit všechno, jelikož svět je obrovský a lidé to často vůbec nevnímají. Navíc myslím, že zdejším posluchačům už jsem dala všechno, co

jsem měla a téhle kultuře už nemám zas tolik co předat, i když se budu dál snažit. Vždyť já na internetu vydala okolo dvou set písniček.

Myslíte, že odezva tuzemského publika je adekvátní tomu, kolik úsilí jste do hudby vložila?

Myslím, že na internetu celkem ano, ale na koncertech určitě ne. Věnuju se hudbě úplně každý den, přemýšlím nad ní a pomáhám s ní jiným interpretům, takže bych asi čekala víc. Ale musím zase říct, že když už se fanoušci na koncertech objeví, tak jsou do mojí tvorby opravdu ponořeni. Tím pádem se bavím jen o číslech a ve výsledku to vlastně asi adekvátní je.

Působíte jako rebelka, která je nad věcí a s ničím se příliš nepáře. Jste taková i ve skutečnosti, nebo je to jen součást image?

Myslím, že i ve skutečnosti. Život mě naučil chovat se tímhle způsobem, jelikož nebyl vždycky úplně jednoduchý. Takže jsem schopná schytat rány.

Kdy jste tu schopnost získala?

Když mi bylo sedm let, uměla mi kamarádka. To byla chvíle, kdy jsem si začala uvědomovat, že život umí být drsný, může dát i vztát a hodně se pro mě změnilo. Nikdy předtím jsem se totiž nad podobnými věcmi nepozastavovala. Hodně věcí jsem si pak také ujasnila během práce na albu a došla k názoru, že se musím spoléhat hlavně sama na sebe, což je asi největší schopnost. Dost jsem se osamostatnila, dospěla a pochopila, že existuje dobro i zlo.

Vaše skladby mají obrovský ohlas v rádiu. Jaká je věková skupina vašich fanoušků?

Jsou to už dospěláci. Holky i kluci ve věku kolem osmnácti, dvaceti let. Což je dost zajímavé, jelikož hodně rapperů má mladší publikum.

Ovlivnilo tohle zjištění směr vaší tvorby?

Vůbec. Já nikdy nedělala hudbu proto, abych trefovala trh. Myslím, že kdyby ano, byla bych teď mnohem slavnější. Jenže o to mi vlastně ani nejde, nechci být známá za něco, čím nejsem. Je pro mě důležité předat lidem svoje myšlenky, být sama sebou a nechovat se jako celebrita, co si myslí, že je výš než ostatní.

Plánujete v blízké době vyrazit na turné?

Ještě uvidím. S kapelou Lola teď totiž máme za sebou turné k singlu Hra o city a upřímně, čekala jsem větší odezvu. Tak si říkám, že když na moje písničky lidé reagují hlavně na sítích, půjdu asi tím směrem, i když se předpokládá, že k albu bude turné. Přirozeně se ale vyskytuju a zpívám na různých akcích, ať už jde o hudební festival nebo Den jídla. Takže koncerty budou určitě, ale dál se ještě uvidí.

Jaké cíle má SharkaSs do budoucna?

Velké a vždycky jsem měla. Takže klidně vyrazím dobýt svět a vůbec mi to nevadí takhle říct. Je jedno, jestli za pět nebo deset let, protože jako malá holka jsem také netušila, že jednou budou moje skladby hrát v rádiu a televizi. No a přišlo to a věřím, že to přijde i teď.

THE BLUE EFFECT MEDITACE

LEGENDÁRNÍ ALBUM V NOVÉM CD/LP BALENÍ!

Album české rockové skupiny Blue Effect v její první formaci (Vladimír Mišík, Radim Hladík, Jiří Kozel a Vlado Čech a další hosté) vyšlo u Supraphonu v roce 1970. Je to první deska kapely, která se zapsala souvislou řadou alb do historie české rockové hudby.

Meditace z roku 1970 vychází v době uvedení kytaristy Radima Hladíka – bohu-

žel in memoriam – do Síně slávy Rádia Beat. Právě on se postupně stal synonymem pro Blue Effect, ač kapelou do roku 2016 prošla řada excelentních zpěváků a instrumentalistů. Novému vydání alba se dostalo aktuálního remasteringu z pásů pro CD a vinyl. V bookletu, přinášejícím také fotografie, vybrané písňové texty a dokumenty, jsou zaznamenány okolnosti vzniku skupiny

i jejího dlouhohrajícího debutu. Obal LP je rekonstruován původním autorem Alánem Pajerem do kdysi plánované rozkládky a zčásti odlišné podoby. Album současně vychází i na LP – vinyl má váhu 180 gramů.

CD obsahuje sedm bonusů (Sen není věčný; I Like The World / Sun Is So Bright; Blue Taxi; Snakes; Slunečný hrob; I've Got My Mojo Working; White Star).

SU 6379-2

SEMAFORSKÝ JONÁŠ SE VRÁTIL ZPĚT

K 55. výročí premiéry legendárního představení *Jonáš a tingl tangl* vyšla na vinylu, CD i digitálně mimořádná jubilejní edice původních nahrávek divadla Semafor. Remasterované vydání spojuje dvě EP desky písničků Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra z představení *Jonáš a tingl tangl* (1962) a *Jonáš a dr. Matrace* (1969). V Divadle Semafor se uskutečnila 9. května 2017 k této příležitosti oslava, kde Jiří Suchý zavzpomínal na léta šedesátá, na začátky Semaforu a spolupráci s Jiřím Šlitrem.

S Jiřím Suchým jsme při této příležitosti zavzpomínali na Jiřího Šlitra.

Byli jste s Jiřím Šlitrem přátelé?

Jakési přátelství to bylo odpočátku, měli jsme třeba společnou šatnu, byli jsme spolu na divadelních zájezdech v Paříži nebo v Londýně. Ale to byla pořád práce, třeba na chalupě jsme se vzájemně navštívili jen jednou. Velmi jsme si rozuměli v tvorbě, ale v soukromí jako by mezi námi pořád bylo sklo. Byli jsme každý úplně jiná povaha.

V čem jste byli každý jiný?

Jiří Šlitr rád plánoval a měl velké cíle. Sám používal slovo *ctížádost*. Praha mu byla malá, chtěl prorazit na Broadwayi. Já byl

vždycky spokojený s tím, co je. Šlitra to táhlo do ciziny, i v době kdy se nikam nesmělo, vždycky našel cestičku, jak se dostat ven, na Západ. To já o to moc nestál. Říkával, že jsem pecivál. ... Když o té vysněné Americe vycestoval, tak pochopil, že je tam nesmírně těžké se prosadit. Sice pro něj jeden slavný muzikálový tvůrce poslal helikoptéru, popovídali si a to bylo všechno. Do toho ale přišel 21. srpen 1968, tehdy se Jiří Šlitr do Československa zamíloval a stal se z něho nadšený vlastenec.

Vzpomenete si na dobu, před jeho tragickým odchodem?

Krátce před jeho smrtí jsme jeli asi na dvacet dní hrát do Norimberku. Ze začát-

ku jsme chodili po městě a prohlíželi si pamětihodnosti, ale pak už se nám ven nechtělo, tak jsme trávili dny společně. Scházeli jsme se v hotelu na pokoji a začali jsme si říkat spoustu věcí, takové ty chlapecké řeči o našich láskách a kamarádkách. To bylo fajn, tam se z nás stali kamarádi. Netrvalo to bohužel dlouho.

Je něco, co jste si se Šlitrem nestihli říct?

Jak jsem mluvil o těch našich rozdílných povahách, pamatuju si, že jsem jednou prohlásil, že musíme k divadelní práci přistupovat s pokorou. A jeho to tehdy popudilo. Měl tu svou *ctížádost* a slovo pokora se s ní neslučovalo. Kolikrát si na to

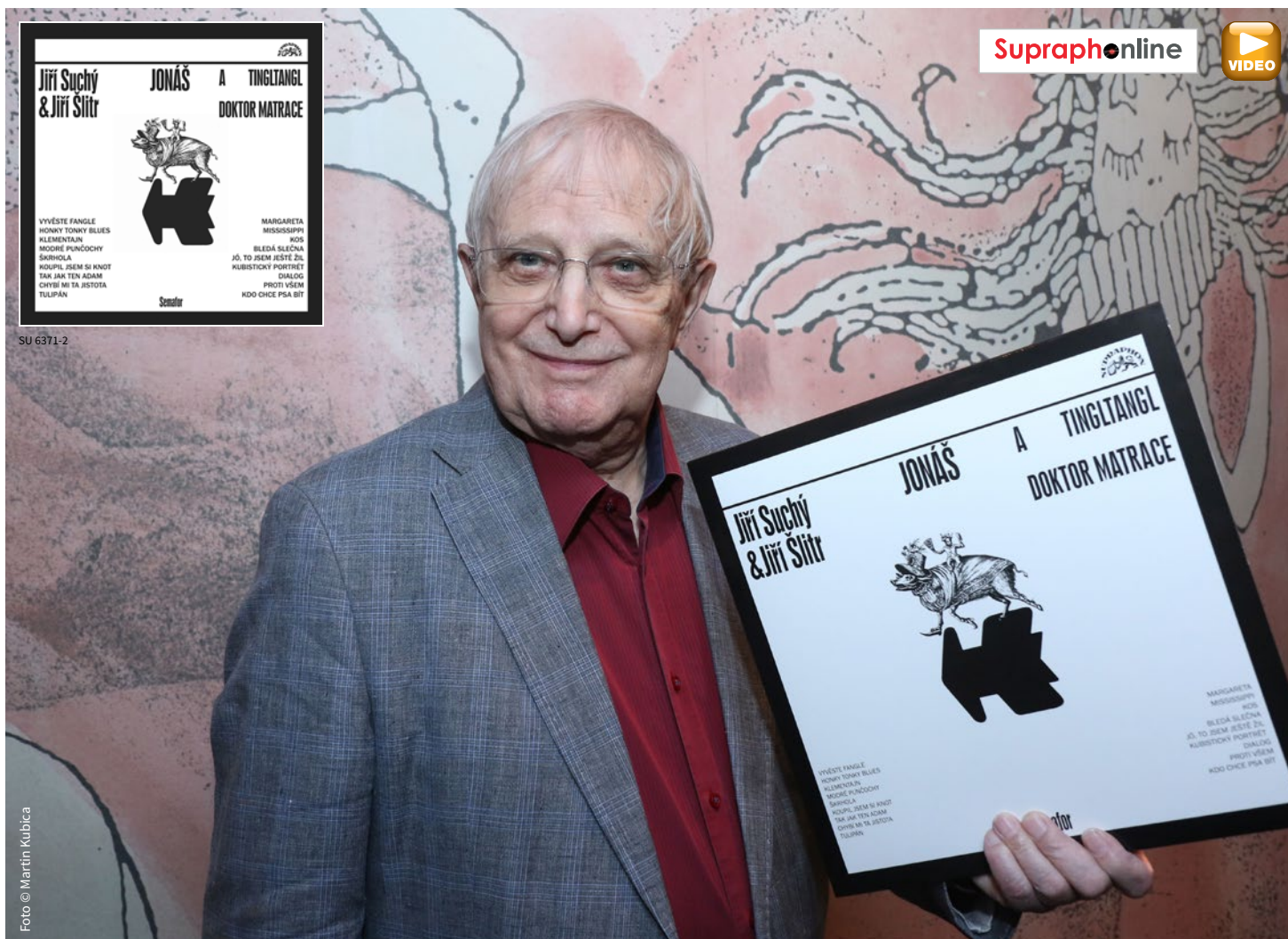
dněška vzpomenu, když čtu názory mnoha pozoruhodných lidí, pro které přistupovat k práci s pokorou mnoho znamená. Zvlášť dneska, kdy se cení spíš ostré lokty a velká ramena. To je téma, o kterém bych s ním rád pohovořil.

Napadá vás v souvislosti s Jonášem nějaká zajímavost?

Víte, bylo zvláštní, že obal desky *Jonáš a Dr. Matrace* pojal výtvarník Karel Vilgus černobíle, jako bývají parte, že tam byla písnička *To jsem ještě žil a že LP deska vyšla jen pár týdnů po Šlitrově smrti*. S odstupem mi to přijde jako zvláštní souhra náhod. Podivná věc.

SU 6371-2

FEŠÁCI SLAVÍ 50 LET VE VELKÉM STYLU!

VYDÁVAJÍ TROJALBUM HITŮ I NOVÝCH PÍSNÍ A VYJEDOU NA VÝROČNÍ TURNÉ

Supraphon vydal trojalbum FEŠÁCI 50 LET, shrnující slavnou minulost i přítomnost této legendy české country. Dvě třetiny trojalba zabírá sestava největších hitů, natočených v letech 1969 až 2012. Nechybí tu žádný z důležitých zpěváků proslulosti Jindřicha Štáhlavského, Michala Tučného, Tomáše Linky, Pavla Brůmery nebo Roberta Mouchy. V novější části repertoáru excelují také Jindřich Malik, Erika Horká, Hana Mladá, Miloš Slezák nebo Hana Horecká. Někteří

z nich se pak podílejí i na třetím CD, kde jsou převážně nové studiové nahrávky písniček již úspěšně prověřených na koncertech.

„Výběr k našim padesátinám obsahuje na šest desítek písní. Snažili jsme se, aby trojalbum mapovalo celou éru Fešáků od roku 1967 až do současnosti – z každé desky jsme na ni zařadili základní pilíře historie kapely, největší hity jsme navíc doplnili speciálním albem nových nahrávek. Mezi nimi je například i naše verze Pohody od skupiny Kabát,

skvěle fungující i ve zcela jiném aranžérském balení. Myslím, že trojalbum bude skutečným dárkem pro naše příznivce a věrné fanoušky,” uvedl zpěvák Tomáš Linka.

Kapelník Fešáků Antonín Kny dodal několik informací k nadcházejícím výročním koncertům: „V rámci rozsáhlého koncertního turné Fešáci 50 let kapela přizvala bývalé členy a hosty ke společné oslavě na jednom jevišti. Oslavy padesátky jsme odstartovali speciální akcí – křtem 3CD a In-Store

koncertem v pražské prodejně Supraphon Musicpoint již 10. května a hned další den jsme zahájili turné vystoupením v divadle ve Varnsdorfu. Mezi mnoha městy turné Fešáci 50 let nechybí Praha, Brno, Bratislava. Poslední z řady tříadvaceti slavnostních koncertů bude 19. prosince v Ústí nad Labem.“

SU 6374-2

Supraphonline

Foto © Jirí Antalovský

MILOŇ ČEPELKA

NEDĚLNÁTKO NAROZENÉ VE STŘEDU

Miloně Čepelku asi vnímá největší část divácké obce jako herce, a to skoro jen herce divadelního. Ale má ve skutečnosti na kontě rovněž spoustu dalšího. Tak třeba řadu písňových textů, scénářů k rozhlasovým pořadům i pozoruhodně dlouhou řadu knih, do níž teď přibyla jedna audiokniha. Audiopodoba knihy rozhovorů Nedělnátko aneb s Cimrmanem v zádech, kterou napsal ve spolupráci s Alešem Palánem a v loňském roce ji vydalo nakladatelství Vyšehrad, vychází v těchto dnech u vydavatelství Supraphon. Křest této audioknihy se uskutečnil na veletrhu Svět knihy 2017 na Výstavišti v pražských Holešovicích.

„Půlstoletí s Cimrmanem mi dalo krásný život,“ říká Miloň Čepelka. Pro něho i jeho kolegy znamená Divadlo Jára Cimrmana nejen obživu, ale především smysl a dokonce jistou formu terapie. „Jevíště je magický prostor, kde zapomenete bolest, a je nádherná tuhle možnost mít,“ míní Miloň Čepelka, kterému jsme u příležitosti vydání audioknihy položili pár otázek.

Jak došlo na formu rozhovorů s publicistou Alešem Palánem?

Když se mě v nakladatelství Vyšehrad ptali, zda bych se nechtěl knižně vyzpovídat, byl jsem v rozpacích. Ptal jsem se, kdo by mě zpovídal. Nechtěl jsem nikoho, koho znám. Navrhli mi Aleše Palána. S ním jsem

se předtím nepotkal. Byla to skvělá volba, vždyť dnes jsme i přátelé.

Proč zrovna název Nedělnátko?

Někdy v mládí jsem zaslechl, že nedělnátka jsou šťastná. Já si celý život myslím, že jsem se v neděli narodil. Ovšem až když knížka vyšla, jsem se dozvěděl, že jsem vlastně narozený ve středu.

Když jste se Zdeňkem Svěrákem, Ladislavem Smoljakem a Jiřím Šebánkem zakládali soubor Divadla Jára Cimrmana, měl prý každý za úkol napsat jednu krátkou divadelní hru. Je to tak?

Všichni jsme ji napsali. Ale jenom tři se dočkaly života na jevišti. Já napsal jakýsi horor,

odehrával se v pohřebním ústavu. Shodli jsme se, že to není k smíchu. Od té doby jsem hru z mysli vytěsnil a už ani nevím, o čem byla.

Ve hře Vražda v salonním kupé hrajete praktikanta Hlaváčka. A na jeho věk tam padá jedna dotěrná otázka. Vy jste se s ní vtipně vyrovnal.

Ano, v posledních letech už na otázku: „Kolik je vám let?“, odpovídám „Dvacet jedna – pryč.“

Která hra nebo role z repertoáru Divadla Jára Cimrmana patří k vašim nejoblíbenějším?

Nejraději mám Záskok. Ani ne tak kvůli své roli, i když ta je také pěkná. Je to podle

mě nejlépe napsaná cimrmanovská hra. Je to drama. Má to vlastnosti divadelní hry. Je jich samozřejmě víc... Akt, Hospoda Na mýtině... „Třídnice“ je trochu jiná. Některé hry jsou jen pásma scének. Záskok drží pohromadě.

S úspěchem píšete písňové texty, básně i prózu. Není vám někdy líto, že Cimrman vaši osobní tvorbu jaksí zastíňuje?

Ví se o mně kvůli Cimrmanovi, ale kdyby ho nebylo, tak by nikdo ani nečuchl nebo ani nechtěl vydat mé jiné věci. Já jsem Járovi vděčen za to, že mě tímto způsobem zahojil.

SU 4226-2

Supraphononline

Miloň Čepelka a Aleš Palán

CENA O2 AUDIOKNIHA ROKU ZA PŘÍPAD LÍDA BAAROVÁ

O cenu O2 Audiokniha roku 2016 se letos ucházelo celkem 77 titulů, z nichž byly dvěma porotami vybírány ty nejlepší v devíti odborných kategoriích. Veřejnost až o konce dubna mohla hlasovat pro nejlepší audioknihu v kategorii Cena posluchačů. Letošní ročník audioknižního ocenění nesl v názvu jméno generálního partnera, společnosti O2. Ta byla současně realizátorem hlasování v Ceně posluchačů, v níž svého favorita vybírala široká veřejnost.

V osmi auditivních kategoriích (Nejlepší interpret, Nejlepší interpretka, Nejlepší audiokniha pro děti a mládež, Nejlepší audiokniha – jednohlasá četba, Nejlepší audiokniha – vícehlasá četba, Nejlepší audiokniha – dramatizace, Nejlepší audiokniha – mluvené slovo mimo kategorie, Audiokniha roku – absolutní vítěz, Obal roku) rozhodovala o vítězích devatenáctičlenná porota složená z recenzentů audioknih, kulturních redaktorů, blogerů zabývajících

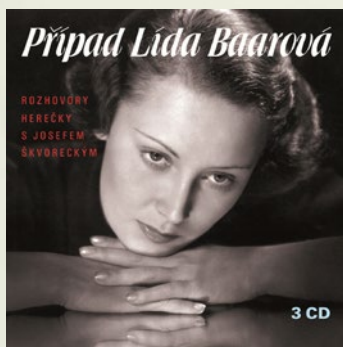
se dlouhodobě audioknihami, či odborníků z oblasti kultury.

Supraphon získal dvě nominace za tituly: Kašpárek v rohlíku – Postřelená audiokniha (v kategorii Nejlepší audiokniha pro děti a mládež) a Případ Lída Baarová (Nejlepší nahrávka mluveného slova mimo kategorie).

Z produkce Supraphonu nominaci proměnil titul Případ Lída Baarová. Cenu za něj převzala jeho producentka Naďa Dvorská,

kteřá uvedla: „Případ Lída Baarová jsou autentické nahrávky z roku 1982, kde hvězda prvorepublikového filmu poprvé a zřejmě naposled vypráví, jak to doopravdy bylo. Vznikaly ve španělském Alicante v letním bytě MUDr. Dohnala, kde se herečka setkala se spisovatelem Josefem Škvoreckým. Zřejmě poprvé, a nejspíš naposled, tu Lída Baarová mluví opravdu upřímně. Josef Škvorecký si z hovorů pořizoval amatérský zvukový záznam, který hodlal lite-

rárně zpracovat. Kniha skutečně o půl roku později vyšla v nakladatelství Sixty-Eight Publishers, Corp. pod názvem Lída Baarová Útěky. Dvanáct magnetofonových kazet, na kterých je zachycena celá hereččina pravdivá zpověď, věnoval později Josef Škvorecký Ondřeji Suchému, popisuje Dvorská a ještě upřesňuje: „Z celkem osmnácti hodin vznikl komplet 3CD, zachycující v chronologickém sledu životní osudy této české hvězdy předválečného a válečného filmu.“

SU 6423-2

Supraphonline

Ocenění převzala producentka mluveného slova Naďa Dvorská

DIAMANTOVÝ JAN WERICH

Předání diamantové desky za díla Jana Wericha, která Supraphon vydal v uplynulých letech dovoluje více než kdy jindy bilancovat vše, co se této podivuhodné a geniální osobnosti české i evropské kultury týká.

Ve spojení s Jiřím Voskovcem nebylo v minulém století výraznější divadelní dvojice herců a autorů, která by, tak jako V+W (tedy Voskovec a Werich), ovlivnila vkus, směřování a další vývoj jevištního humoru naší země. V trojici s Jaroslavem Ježkem pak umocnili tito tvůrci i zásadní vliv na tvorbu divadla hudebního. Všichni následní zásadní představitelé autorského divadla nejen že se nechávali inspirovat dílem mistrů z Osvobozeného divadla, ale zcela nepokrytě a hrdě se k jejich tvorbě hlásili a hlásí (Suchý a Šlitř, Šimek a Grossmann, Vodňanský a Skoumal, Jan Burian a Jiří Dědeček, Ornest a Töpfer, bratři Justové a desítky dalších okouzlených a humorem V+W zasažených následovníků).

Počátkem padesátých let, v době krutého politického mrazu, který tehdy v Československu vládl, bylo vše, co Jan Werich (v té době již osamělý tvůrce, bez svého soupeřníka) vytvořil, považováno za zázrak a oázu normálního, krásného světa. Týkalo se to nejen jeho divadelní a filmové tvorby, ale i zvukových záznamů četby a vyprávění. Z té doby existuje Werichova četba Haškova Švejka (SU 5923-2 13 CD) považovaná za kongeniální propojení s autorem a dosud nepřekonaná žádným z dalších interpretů.

S relativním uvolněním politické a kulturní atmosféry v letech šedesátých vznikla i řada dalších skvělých zvukových záznamů Werichovy četby a vyprávění, dialogů i monologů, humorných i vážných, ilustrujících nejen autorovu a interpretovu mimořádnou paměť, všímavost a postřeh, ale především mistrovskou schopnost pronikavého pohledu na svět, vtipného a osvíceného, překračujícího zdaleka omezující hranice této země.

Záznamy vznikaly také díky Werichovým spolupracovníkům, kteří si uvědomovali na-

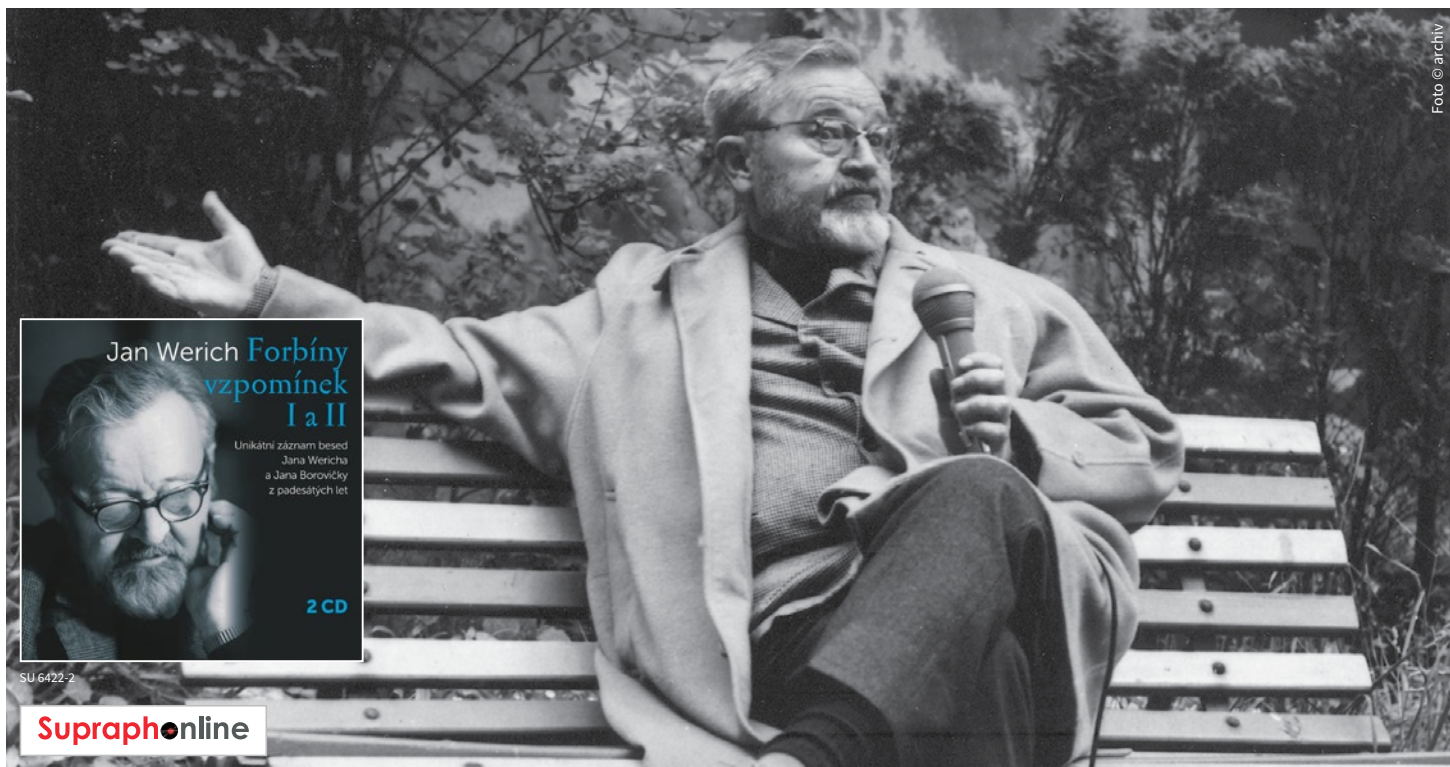

dání této úžasné renesanční bytosti. Proto zůstalo v archivech Supraphonu i Českého rozhlasu velké množství pokladů v podobě nesmazaných analogových pásků. A byly-li přesto záznamy smazány, nalézají se stále nadšení amatérští archiváři, kteří několik desítek let uchovávají své raritní klenoty. Patří k nim Jaromír Farník, Jiří Borovička, Ondřej Suchý, Karel Koliš, Jan Muller, Petr Prajzner a desítky dalších obdivovatelů díla Jana Wericha.

Za období posledních desetiletí vydal Supraphon ze svého archivu, doplněno některými unikáty i z archivu Českého rozhlasu (kde se o vydávání záznamů s Janem Werichem stará především Robert Tamchyna), více než dvacet čtyři titulů, čítajících 64 CD.

Na předání Diamantové desky Supraphon na veletrhu Svět knihy 2017 byli pozváni všichni, kteří se o zveřejnění díla Jana Wericha zasloužili: Jaromír Farník, Jiří Borovi-

ka, Ondřej Suchý, Jan Muller, Petr Prajzner, František Cinger, Gabriel Gössel, Karel Koliš ml., Renata Ferklová (Památník Národního písemnictví, archiv Jana Wericha) a členové spolku Werichovci. Diamantovou desku převzala – na přání vnučky Jana Wericha Zdeny – herečka Jitka Molavcová, která vzpomínala na setkání s nezapomenutelným hercem a spisovatelem v začátku 70. let. Již tenkrát Werich Molavcově prorokoval úspěšnou komediální dráhu.

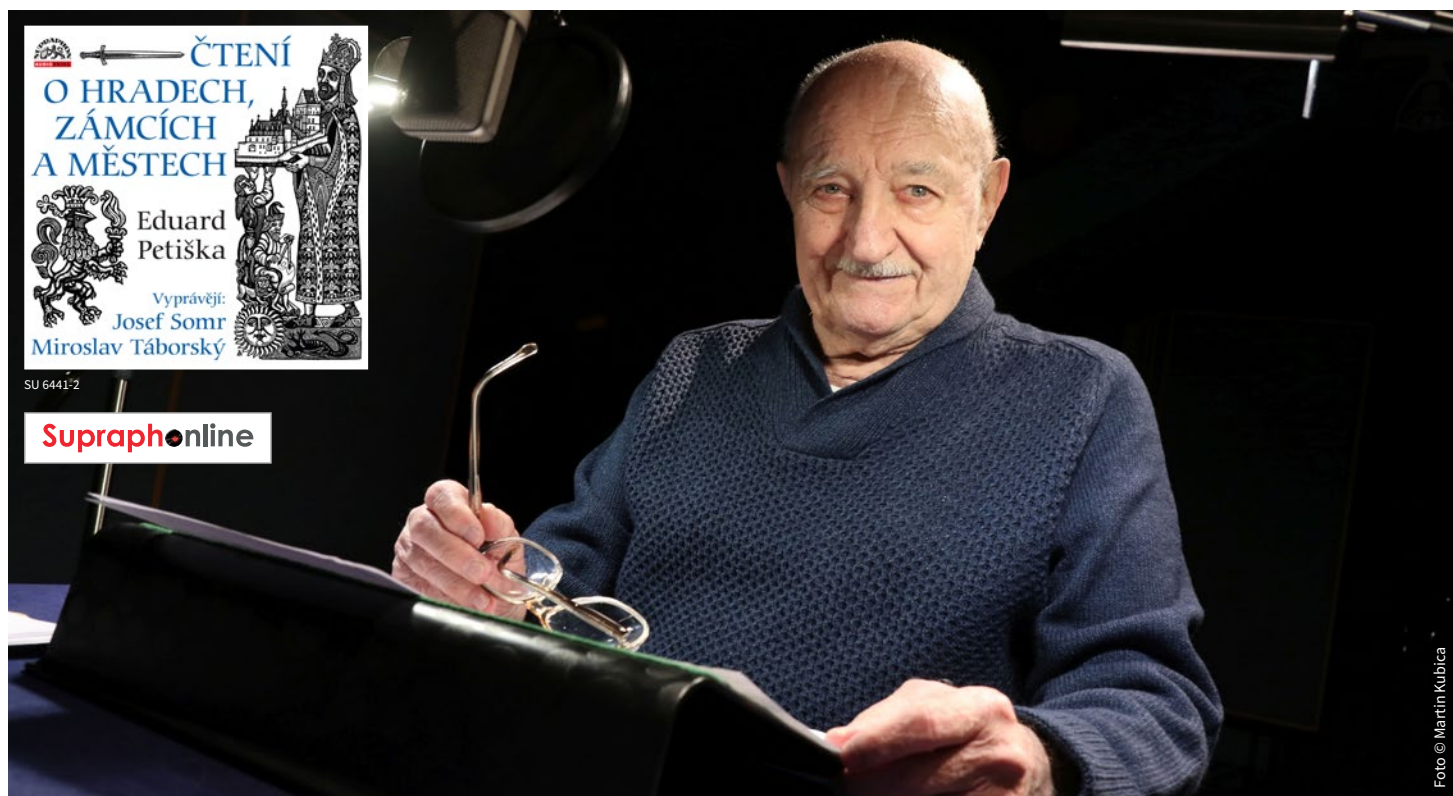

Foto © Martin Kubica

ČTENÍ O HRADECH, ZÁMCÍCH A MĚSTECH

Oblíbená kniha Eduarda Petišky *Čtení o hradech, zámcích a městech*, která již několik desetiletí originální formou vzbuzuje u mladých čtenářů zájem o historii, dostala nyní podobu audioknihy. Vydavatelství Supraphon získalo pro její načtení dva výborné herce: Josefa Somra a Miroslava Táborského, kteří svým vypravěčským mistrovstvím dokreslují osobitou atmosféru pověstí, jež stejně jako pohádky oddělují dobro od zla.

Eduard Petiška (14. května 1924 Praha až 6. června 1987 Mariánské Lázně) je autorem rozsáhlého básnického i prozaického díla, které čítá na devadesát knih, z nichž téměř dvě

třetiny jsou určeny dětem a mládeži. On sám literární tvorbu charakterizoval: „Každá dobrá literatura obsahuje v sobě také všechny hlavní znaky dětské literatury: je jasná a adresná, její

umělecké prostředky jsou střídme a vkusné, přesně se vyjadřuje, jde přímo k věci.“

Petiškovo *Čtení o hradech, zámcích a městech*, které vypráví o Karlu IV., o Karl-

stejně, Vyšehradě, Bitově, Telči, Zábřehu a dalších desítkách míst naší vlasti, vyšlo na 2CD, ale i digitálně.

Foto © archiv Popron Music

Foto © Martin Kubica

SMETANOVÉ TRIO

OCENĚNO BBC MUSIC MAGAZINE AWARD

Supraphononline

Ve středu 19. dubna 2017 v londýnském King's Place převzala klavíristka Jitka Čechová, členka Smetanova tria, prestižní BBC Music Magazine Award za nahrávku kompletních klavírních trií Bohuslava Martinů. Toto významné ocenění v kategorii Komorní hudba získalo Smetanovo trio poprvé již před deseti lety – v roce 2007 za nahrávku Dvořákových trií. S novým albem skladeb Bohuslava Martinů slaví český soubor mezinárodní úspěchy od samého vydání, kdy mu recenzenti již připsali: Diapason d'Or, BBC Music Magazine Disc of the Month, Sunday Times Album of the Week, TIP Harmonie.

Klavíristka Jitka Čechová k ocenění uvedla: „Radujeme se, a to hned dvojnásobně. Především z toho, že se specifické hudbě Bohuslava Martinů otevírají další mnohé dveře na světová pódia. Jeho triové komorní dílo si určitě zaslouží pozornost ansámbľů po celé zeměkouli a i díky BBC se může v dohlednu stát nedílnou součástí jejich repertoáru. Z našeho pohledu nás zcela pochopitelně těší ocenění naší snahy převypřát komorní hudbu Martinů do co nejdílejší podoby. Jedná se o velmi pestré dílo, každé trio dýchá naprosto odlišnou atmosférou, umožňuje tak interpretovi ukázat nezměrnou šíři barevných rejstříků kompozičních stylů Martinů. Lákalo a bavilo nás odkrývat emoční hloubku skladeb, zabalenou do lecky velmi komplikovaných rytmických a polyfonních struktur, ale stále si zachovávající skladatelovu českomoravskou poetickou duši.“

BBC Music Magazine Award získalo Smetanovo trio opakovaně po deseti letech, kdy ji převzalo za nahrávku klavírních trií Anto-

nína Dvořáka. „Je to úžasný pocit. Cítíme to jako potvrzení smysluplnosti našeho konání a správného interpretačního uchopení odkazu našich velíků. Jako uvědomění si, v čem spočívá síla skladatelů, zrozených v srdci Evropy, ve spojení s porozuměním interpretů, zrozených tamtéž. Nadstavbu, která se nedá získat či nabýt. Štěstí, že se nám podařilo propojit ve Smetanovu triu tři hráče, kteří hudebně dýchají a tvoří ve vzácné symbióze.“

Smetanovo trio aktuálně chystá několik zahraničních turné, mj. do Anglie, kde ho čeká vystoupení ve Wigmore Hall, ale i do Německa, Španělska a Itálie. Soubor se vrací opětovně do USA – tentokrát vystoupí mimo jiné v San Diegu, Los Angeles, New Yorku, ve Washingtonu, v Chicagu a ve Philadelphii. Mezi mnoha tuzemskými vystoupeními má Smetanovo trio naplánováno např. letní vystoupení na mezinárodním festivalu v Českém Krumlově. V jednání jsou již i koncerty pro nadcházející sezony – na Pražském jaru (2018) a Dvořákově Praze (2019).

Celkem jednadvacet CD, která byla letos nominována, jsou z produkce devatenácti vydavatelských společností z celého světa. Nahrávky nominované na BBC Music Magazine Awards jsou rozděleny vždy do sedmi kategorií: instrumentální, komorní, orchestrální, chorální, vokální, operní a koncertní. Jde o tituly, které představují to nejlepší z více než 1500 nahrávek, recenzovaných v BBC Music Magazine v průběhu uplynulého roku. Mezi hvězdnými interprety nominovaných nahrávek byla letos tato jména: Mahan Esfahani, Rolf Lislevand, Danish String Quartet, Escher String Quartet, Nicolas Altstaedt, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, Bergen Philharmonic Orchestra, John Wilson, Barbara Hannigan či Dimitris Tiliakos. Ceny byly vyhlášeny na tradičním slavnostním gala-večeru BBC Music Magazine Awards, který se konal v úterý 19. dubna na Kings Place v Londýně. BBC Music Magazine Awards jsou ceny vyhrazené pouze klasické hudbě a je na nich unikátní, že z části je může volit

i široká veřejnost. Hlasování proběhlo na portále: bbcmusicmagazine.com/awards.

Smetanovo trio hraje ve složení: **Jitka Čechová** – klavír, **Jiří Vodička** – housle, **Jan Páleníček** – violoncello

SU 4197-2

PETRA MATĚJOVÁ OBJEVUJE VÁCLAVA TOMÁŠKA

„K nástroji se má přistupovat s otevřeným srdcem, pak vás učí sám,“ říká s úsměvem pianistka PETRA MATĚJOVÁ. V jejím špičkovém podání právě vycházejí v Supraphonu KLAVÍRNÍ SONÁTY VÁCLAVA JANA KRŤITELE TOMÁŠKA. Hudba lyrická, půvabná, k posluchačům vstřícná. Interpretka mluví o autorovi vřele, s obdivem i porozuměním, jako kdyby ho osobně znala. Vlastně to tak skoro je... Ale takhle přistupuje i k dalším autorům z období, jež ji především zajímá – ke klasicismu přelomu 18. a 19. století, například k Janu Václavu Hugo Voříškovi.

SU 4223-2

Petra Matějová má od studií klavírního klavíru v Paříži na svém kontě množství koncertů, nahrávek a mistrovských kurzů v řadě evropských zemí. Ambicí této její nahrávky je přesvědčit posluchače a klaviristy, že je čas probudit Tomáškovu klavírní dílo k novému životu a vrátit mu jeho nezadatelné místo na koncertních pódiích.

Václav Tomášek byl jedním z mála skladatelů své doby, který nejel za obživou do světa a zůstal doma. Proč?

Jednoznačně proto, že když mu bylo třicet let, dostal velmi luxusní nabídku od hraběte Buquoye. Ten byl nadšen jeho skladbami a nabídl mu angažmá, zaměstnal ho jako učitele hudby a skladatele. Tomášek získal nejen zaměstnání, ale i bydlení a zaopatření v Praze v Buquoyovském paláci a v Nových Hradech, kam s hraběcí rodinou jezdil na léto. Nebylo co řešit.

Proto se nevěnoval ani právnické profesi, přitom práva vystudoval.

Byla to nabídka, kvůli které omezil i spoustu jiných věcí, rozhodl se zkrátka pro hudební dráhu. A mezitím se také vyprofiloval jako vyhledávaný učitel hudby. Když potom službu u Buquoyů opustil, to bylo v roce 1823, tehdy se oženil, byl už velmi známým klavírním pedagogem. Měl v Praze vážený salon a byl jedním z nejdražších učitelů. Ale abych to ještě upřesnila, v jednu dobu se velmi snažil dostat do Vídně, dokonce i jeho žák Jan Václav Hugo Voříšek mu pomáhal, ale nevyšlo to.

Tomášek napsal vlastní životopis a hodně si v něm fandí.

Sebevědomí je možná jedním z hlavních rysů jeho osobnosti, ale on toho opravdu

hodně uměl! Jako klavírista, skladatel i pedagog. Není divu, že si fandil, a že i autobiografii psal hodně v tomto duchu.

Škoda že s líčením svého života poměrně brzy skončil. Proč tomu tak bylo?

Není mi úplně jasné, proč autobiografii nedopsal, to je spíš otázka pro muzikoložku a vedoucí Hudebněhistorického oddělení Českého muzea hudby PhDr. Markétu Kabelkovou, specialistku na Tomáškův život a tvorbu, díky níž jsem se vlastně k tomu tématu dostala. Možná skončil z praktických důvodů – v poslední fázi života opravdu hodně učil, neměl čas. Autobiografie je pro nás nicméně velmi důležitá, protože je to vlastně jediný ucelenější zdroj informací. Jinak toho o něm víme dost málo. Z tohoto textu jsme například vycházeli při pokusu o dataci Tomáškových skladeb, k níž je také málo zdrojů.

Kdy tedy vznikly sonáty, které na novém CD hrajete?

Původně se myslelo, že byly napsány mezi lety 1800–1806, ale já vyzkoumala – nejsem si tím ovšem stoprocentně jistá –, že první sonáta vznikla možná už v roce 1799. Přesně to nemůžeme zjistit, protože vyhořela část archivu Právnické fakulty, včetně dokumentů o obhájených disertacích a absolventech fakulty. Tam bychom našli, kdy přesně Tomášek obhájil svou disertační práci, což s jeho hudební tvorbou souvisí.

Čím to je, že Václav Tomášek dosud není tak známý jako jiní čeští skladatelé své doby?

Příčin je podle mě víc, jednou z nich je třeba datum narození. Tomášek má tu nevýhodu, že jeho výročí se kryje s jubileem Bedřicha Smetany (pozn. red.: data narození jsou 1774 a 1824). A tvůrci koncertních řad často při uvádění děl a prezentaci hudebníků na výročí dají. Smetana je velmi těžká konkurence. Ale já doufám, že Václava Tomáška v blízké budoucnosti čeká to, co se povedlo s dalšími skladateli: díky generaci muzikantů a muzikologů v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století, kdy začínal nový velký zájem o starou hudbu, objevili pro publikum řadu dosud pozapomenutých skladatelů.

Na Tomáškově znovuobjevení máte osobně velkou zásluhu.

Nejen já, i jiní. Také například Musica Florea uvedla v minulých letech Tomáškovu Te Deum i jiné vokální skladby atd. Důležité je i to, že ve vydavatelství Českého rozhlasu postupně vydáváme v notách všechny jeho sonáty, tak se snad dostane i mezi běžnější publikum. Některé sonáty jsem pro rozhlas sama nahrála.

Vaše CD s Tomáškovými sonátami vyšlo v Supraphonu v záslužné a úspěšné edici hudby 18. století, která přinesla za ta léta i řadu objevů. Tomáškovu klavírní tvorbu k nim jistě také patří.

Ano, je to výborná edice a já doufám, že zaplní i časovou mezeru konce 18. století. Většina titulů edice je zatím věnována první polovině 18. století, Tomášek znamená trochu přelom, protože jeho sonátová tvorba vznikala v prvních letech století devatenáctého, většina pak v celé jeho první polovině. Jednou z podpůrných myšlenek mého projektu byl fakt, že sedm Tomáškových sonát svým jazykem přece jen spíš patří do 18. století. Jsem moc ráda, že se podařilo moje album do edice zařadit.

Foto © Dagmar Kneřová

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Tomáš Pilát / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz